

ממשלות בשוק, ולא יהו יכולים להציגו אותו. ועל זה כתוב, (כדברו) ובאליהם עשה ה' שפטים. דיןיהם ربיהם. ועוד נאמר, ומכלם ביריכם, ולא חרב ורמח ושאר כל מלחה. אמר רבי יהודה, כבר פרשווהו שהמצרים עובדים למללה, ימושם כעובדים לשעה. אמר רבי יוסי, אם כן, יעבדו טלה ולא טה. אמר לו, הפל עובדים, אלא שמלל טלה יותר. וועל היה בטלה וטה, ומה שזה עובדים לכלם. אמר לו, כע שמעתי, שפל בהמה גודלה של צאי, יראה שליהם היתה, ועל זה קרג הקדוש ברוך הוא כל בכור בהמה. והרי נתבאר שלא לו.

הן מדרגות של מעלה שנקרוות כה. אמר רבי אלעזר, כתוב (שמות ט) כל מחמתה לא תאכלו, וכתוב (שם י) לא יאכל חמץ. אלא זה זכר, וזה נקבה. אמר רבי שמעון, אלעזר בני, בזיה כתוב לא תאכלו, ובזיה כתוב לא יאכל. מדוע לא כתוב לא תאכלו? אלא נקבה שהיא אחותו בחוט שט הרה יותר - בבקשה.

ועל זה כתוב לא יאכל, לא תאכלו. אמר לו, אבא, והרי כתוב (דברים טט) לא תאכל עליו חמץ. אמר לו, הרפה פבאות יתרות לכבודו של קרבן. אבל בתחלה בקשה - לא יאכל, אבל לבסוף באזהרה - לא תאכלו, שהוא קשה משניהם. מה חמאתה, מה טעם? ממשום שריר של מות יש שם. חמץ - זכר, חמאתה - נקבה. (משלי ח) רגליה רידות מות, בראש ובסוף התחלה חמאתה. ומה שזה נוקבא. אמר רבי שמעון, אלעזר בר, בדעת כתיב לא תאכלו, ובדא כתיב לא יאכל, אמאי לא כתיב לא תאכלו.

אבל, נוקבא דאייה אסתיית ארכחא, באזהרה ודאי, דבר דאיו אחד. דבר כתיב, לא יאכל, לא תאכלו. אמר ליה אבא, והא כתיב (דברים טט) לא תאכל עליו חמץ. אמר ליה, אסאי תבין יתירין ליקרא לקרבנא. אבל בקדmittא בבקשה לא יאכל. אבל לבתר באזהרה, לא תאכלו, דהוא קשייא מפרוייה. מה חמאת מאי טעם. בגין דרישא דמותא אית תפן. חמץ, דבר. חמאת נוקבא. יורדות מות, ברישא וסיפא דתיבה, תשפח לה. ובגין דא מאן דאכילת חמץ בפסח, אייה אקדימת ליה מותא, ולינגע דמית הוא בעלמא דין, ובעלמא דאתה, כתיב (שמות יט) ונקרתה הנפש היה.

אורח קלנה ובזיוון. ותו, עצם לא תשברו בו, אלא דיחמון גרמוני רמן בשוקא, ולא ייכלון לשזבא ליה. ועל דא כתיב, (כדברו יט) ובאליהם עשה ה' שפטים. דינין סגיאין.תו ומכלכם בידכם, ולא מרבא ורומח ואשר מאני קרבא.

אמר רבי יהודה, הא אוקמה, דמצראי פלחין למזל טלה, ובגין כה פלחין לאימרא. אמר רבי יוסי, אי הבי, טלה יפלחון, ולא אימרא. אמר ליה, כלא פלחין, אלא מזל טלה נחית וסליק בטלהiae וαιימרא, ובגין כה פלחין לכלא. אמר ליה הבי שמענה, הכל בעירא רבא (ס"א רצאי) דחלא דלהון הוה, ועל דא קטיל קדשא בריך הוא כל בכור בהמה. והא אתמר דאלין אינון דרגין דלעילא, דאקרין הבי.

אמר רבי אלעזר, כתיב (שמות יט) כל מחמתה לא תאכלו, וכתיב (שם י) לא יאכל חמץ. אלא דבר, ורק נוקבא. אמר רבי שמעון, אלעזר בר, בדא כתיב לא תאכלו, ובדא כתיב לא יאכל, אמאי לא כתיב לא תאכלו.

אבל, נוקבא דאייה אסתיית ארכחא, בחדוד יתיר, בבקשה. ועל דא כתיב, נוקבא. אמר ליה אבא, והא כתיב (דברים טט) לא תאכל עליו חמץ. אמר ליה, אסאי תבין יתירין ליקרא לקרבנא. אבל בקדmittא בבקשה לא יאכל. אבל לבתר באזהרה, לא תאכלו, דהוא קשייא מפרוייה. מה חמאת מאי טעם. בגין דרישא דמותא אית תפן. חמץ, דבר. חמאת נוקבא. יורדות מות, ברישא וסיפא דתיבה, תשפח לה. ובגין דא מאן דאכילת חמץ בפסח, אייה אקדימת ליה מותא, ולינגע דמית הוא בעלמא דין, ובעלמא דאתה, כתיב (שמות יט) ונקרתה הנפש היה.